DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK II **Warszawa, dnia 10 czerwca 1947 r.** **Nr 5**

Treść:

DEKRET

z dnia 2 kwietnia 1947 r.

o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U.R.P. Nr 19, poz. 128) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Za gospodarstwo rolne w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się ogólny obszar gruntów położonych w jednej gminie, a należących bądź do jednej osoby fizycznej lub prawnej, bądź do małżonków sądownie nierozłączonych i ich dzieci niepełnoletnich, bądź do dwu lub więcej osób (fizycznych lub prawnych) w częściach ułamkowych.";

2) w art. 8 po ust. 4 dodaje się nowy ust. 5 w brzmieniu:

„5. Tryb urzędowania komisji podatku gruntowego określi rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.";

3) w art. 9 pkt 6) otrzymuje brzmienie:

„6. grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze oraz internaty dla uczącej się młodzieży,";

4) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. 1. Podatek, poza przypadkami określonymi w ust. 2 i 3, wynosi od podstawy opodatkowania (art. 7) przeliczonej na równowartość:

1)	do 10 q żyta	— 4%	podstawy opodatkowania
2)	ponad 10 do 20 „ „	— 6%	„ „
3)	„ 20 „ 30 „ „	— 8%	„ „
4)	„ 30 „ 50 „ „	—10%	„ „
5)	„ 50 „ 100 „ „	—12%	„ „
6)	„ 100 „ 150 „ „	—14%	„ „
7)	„ 150 „ „ „	—16%	„ „

Równowartość określa się według ceny ustalonej w trybie art. 7 ust. 3.

2. Podatek wynosi 8% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych posiadanych przez:

1) Skarb Państwa i Związki samorządowe z wyjątkiem gospodarstw użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub samorządowym;

2) przedsiębiorstwa i majątki, o których mowa w pkt 1), jeżeli prowadzone są wyłącznie na potrzeby administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego;

3) przedsiębiorstwa państwowe rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim;

4) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego rozliczające się centralnie ze związkiem w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione, bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związku samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do zastosowania niniejszego przepisu;

5) instytucje ubezpieczeń społecznych, związki zawodowe oraz osoby prawne, których dochód, zgodnie ze statutem, jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne;

6) państwowe przedsiębiorstwa, mające na celu prowadzenie gospodarstw rolnych;

7) lasy państwowe.

3. Podatek wynosi 6% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych:

1) uznanych za ośrodki kultury rolnej;

2) posiadanych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub należące do instytucyj publiczno-prawnych zakłady doświadczalne, jeżeli grunty użytkowane są wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych.

4. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych do obniżania w drodze rozporządzenia podatku w granicach do 50% w poszczególnych latach podatkowych dla wszystkich lub niektórych grup podatników w całym Państwie lub na poszczególnych jego obszarach.";

5) w art. 11 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Za dzieci uważa się dzieci z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione i pasierbów do lat 14, jeżeli w roku poprzedzającym rok podatkowy nie posiadały własnych źródeł dochodu. Ulgi przyznaje się według stanu z dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy.";

6) w art. 12 dodaje się nowy ust. 5 w brzmieniu:

„5. Bliższe przepisy, dotyczące ustalania zarówno szkód z powodu klęsk żywiołowych i działań wojennych jak i stanu zagospodarowania gospodarstw powstałych z przebudowy ustroju rolnego i z osadnictwa, określi rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.";

7) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. Podatek płatny jest w terminie do dnia 1 listopada każdego roku. Podatnik obowiązany jest jednak wpłacić w terminie do dnia 1 marca każdego roku zaliczkę na podatek w wysokości połowy podatku wymierzonego za rok ubiegły.";

8) w art. 16 pkt 1), 2) i 3) otrzymują brzmienie:

„1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz jeżeli nie są użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe lub pozostające pod zarządem państwowym; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim;

2) nieruchomości stanowiące własność związku samorządu terytorialnego, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz jeżeli nie są użytkowane przez przedsiębiorstwa tych związków lub przez przedsiębiorstwa pozostające pod ich zarządem; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione, bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związku samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do przyznania zwolnienia;

3) nieruchomości stanowiące własność instytucji ubezpieczeń społecznych, zakładów naukowych, prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, sierocińców, zakładów wychowawczych i opiekuńczych, związków zawodowych oraz osób prawnych i instytucyj, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucji i osób prawnych,";

9) w art. 25 pkt 2) i 3) otrzymują brzmienie:

„2) lokale zajmowane przez urzędy samorządowe i przedsiębiorstwa samorządowe rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związków samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do przyznania zwolnienia;

3) lokale zajmowane przez instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze, związki zawodowe oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, z wyjątkiem części tych lokali odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim, a także z wyjątkiem lokali w całości lub w części zajmowanych przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucyj i osób prawnych,";

10) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach nieobjętych i osobach prawnych, zajmujących lokale lub ich części w nieruchomościach własnych bądź w charakterze najemców.

2. Najemcami w rozumieniu niniejszego dekretu są lokatorzy główni i osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń komisji mieszkaniowych lub władz kwaterunkowych.

3. Za podatek odpowiadają solidarnie z podatnikiem wszystkie osoby zajmujące z nim lokal lub jego część, za zwyżkę jednak podatku, wynikającą z przepisu art. 29 ust. 2, odpowiada solidarnie z podatnikiem wyłącznie osoba w tym przepisie wymieniona.";

11) w art. 32 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Maksymalne stawki podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk dla poszczególnych grup miast oraz dla gmin wiejskich, zasady wymiaru, poboru i termin płatności tego podatku, jak również zasady stosowania zwolnień i ulg podatkowych określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.";

12) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Art. 33. 1. Na rzecz gmin miejskich i wiejskich oraz powiatowych związków samorządowych, na których obszarze znajdują się kopalnie minerałów, jak również na rzecz pobliskich gmin miejskich i wiejskich oraz powiatowych związków samorządowych, w których zamieszkują robotnicy tych kopalń, pobiera się podatek od kopalń.

2. Przepis ustępu poprzedzającego stosuje się zarówno do minerałów, które na podstawie prawa górniczego podlegają woli górniczej t.j. mogą być przedmiotem własności górniczej chociażby zastrzeżonej jedynie na rzecz Państwa, jak i do solanek, minerałów bitumicznych i pozostałych minerałów, które stanowią przynależność własności gruntowej i nie mogą być przedmiotem odrębnej własności górniczej.

3. Podatek pobiera się od ilości wydobytych minerałów. Nie może on przekraczać 1% ceny lub wartości sprzedażnej, po potrąceniu akcyzy bądź opłaty monopolowej, pobieranych od minerałów, wydobywanych przez kopalnie.

4. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach nieobjętych i osobach prawnych, wydobywających minerały.

5. Jeżeli jest dwa lub więcej związków samorządowych współuprawnionych do poboru podatków, co do wysokości i sposobu pobierania podatku oraz co do podziału wpływów podatkowych powinno nastąpić porozumienie między współuprawnionymi związkami samorządowymi. Jeżeli porozumienie nie zostanie osiągnięte, sprawę rozstrzyga wojewódzka rada narodowa.

6. Zasady wymiaru, poboru i termin płatności podatku od kopalń określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.";

13) art. 39 otrzymuje brzemienie:

„Art. 39. 1. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać w latach podatkowych 1946, 1947, 1948 i 1949 podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych, nie wyłączając spożycia artykułów objętych monopolami państwowymi.

2. Wysokość podatku nie może przekraczać 10% należności za spożycie.

3. W pierwszym półroczu 1946 r. pobiorą gminy zaliczkę na podatek gruntowy w wysokości od 50% do 100% podatku gruntowego, przypadającego na podstawie przepisów dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U.R.P. Nr 13, poz. 73); zaliczka ta podlega potrąceniu z wymiaru podatku gruntowego na rok podatkowy 1946.

4. Zaliczka na podatek gruntowy, o której mowa w art. 13, wynosi w roku podatkowym 1947 — 100% podatku gruntowego, wymierzonego za rok 1946.".

Art. 2. Upoważnia się Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U.R.P. Nr 19, poz. 128) z uwzględnieniem zmian dokonanych niniejszym dekretem.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

(Dz. U.R.P. z dn. 16.IV.1947 r. Nr 32, poz. 137).

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Józef Dubiela

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Tkaczow

45

DEKRET

z dnia 2 kwietnia 1947 r.

o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129) wprowadza się zmiany następujące:

1) Art. 5. otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. 1. Z wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich przypada:

1)	Państwu	25%
2)	powiatowemu związkowi samorządowemu	25%
3)	wojewódzkiemu związkowi samorządowemu	3%
4)	Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu	20%
5)	Związkowi Samopomocy Chłopskiej	2%
6)	gminie	25%

2. Wymienione w ust. 1 części wpływów przypadające na rzecz Państwa, Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego i Związku Samopomocy Chłopskiej zarządy gmin wiejskich obowiązane są przekazywać kasie właściwego urzędu skarbowego za każdy miesiąc w terminie do dnia 10 następnego miesiąca.

3. Nieprzekazane w terminie wskazanym w ust. 2 części wpływów uważa się za zaległości zarządów gmin wiejskich podlegające ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej.

4. Upoważnia się ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych do zmiany w drodze rozporządzenia wysokości udziałów we wpływach z podatku gruntowego, określonego w ust. 1.";

2) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. Z wpływów z podatku gruntowego w gminach miejskich przypada:

1)	miastu	97%
2)	Związkowi Samopomocy Chłopskiej	3%

2. Przepisy art. 5 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.";

3) art. 29 skreśla się.

Art. 2. Upoważnia się Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R.P. Nr 19 poz. 129) z uwzględnieniem zmian dokonanych niniejszym dekretem i z zastosowaniem nowej numeracji artykułów.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanym w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r., przy czym przepis art. 1 pkt 1), dotyczący podziału wpływów

(Dz. U.R.P. z dn. 16.IV.1947 r. Nr 32, poz. 138).

z podatku gruntowego w gminach wiejskich, stosuje się do wpływów uzyskanych od dnia 1 stycznia 1947 r. niezależnie od okresu, za jaki przypadają.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Józef Dubiela

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Tkaczow

46

DEKRET

z dnia 2 kwietnia 1947 r.

o utworzeniu przymusowego zrzeszenia przedsiębiorców gorzelń rolniczych

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79)—Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się przymusowe zrzeszenie przedsiębiorców gorzelń rolniczych pod nazwą: „Zrzeszenie Przedsiębiorców Gorzelń Rolniczych", zwane w dalszych artykułach w skróceniu „Zrzeszenie".

Za gorzelnie rolnicze w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się gorzelnie urządzone dla wyrobu spirytusu z ziemniaków i jęczmienia na słód jako surowca podstawowego.

Art. 2. Zrzeszenie posiada osobowość prawną.

Art. 3. Do Zrzeszenia należą przymusowo wszyscy przedsiębiorcy gorzelń rolniczych.

Art. 4. Przedmiotem działalności Zrzeszenia jest:

1) nadzór oraz współdziałanie w zakresie: a) produkcji i wykonania planu produkcji spirytusu w gorzelniach prowadzonych przez członków Zrzeszenia, jak również b) wykonania dostaw spirytusu z tych gorzelń;
2) prowadzenie rozliczeń z dostaw spirytusu oraz współdziałanie w finansowaniu odbudowy i produkcji gorzelń; współdziałanie bądź uczestniczenie w przedsiębiorstwach i instytucjach, mających na celu obsługę materiałową, techniczną i naukową gorzelń oraz współdziałanie w tym zakresie z przedsiębiorcami — członkami Zrzeszenia;
3) Uczestniczenie—za zgodą Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych — w instytucjach, mających na celu rozwój produkcji, zużycia lub przerobu spirytusu na cele niekonsumcyjne, oraz organizowanie — za zezwoleniem Ministra Skarbu — zbytu spirytusu niekonsumcyjnego na podstawie umów z Państwowym Monopolem Spirytusowym.

Art. 5. Statut nadaje Zrzeszeniu Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych. Statut ten podlega ogłoszeniu w Monitorze Polskim.

Statut winien zapewnić przedstawicielom Spółdzielni — członków Zrzeszenia przeważający udział we władzach Zrzeszenia.

Art. 6. Nadzór nad działalnością Zrzeszenia sprawują Ministrowie: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych za pośrednictwem swoich delegatów, których uprawnienia określi statut Zrzeszenia.

Art. 7. Rozwiązanie Zrzeszenia wymaga rozporządzenia Rady Ministrów. Majątek Zrzeszenia w przypadku jego rozwiązania przekazany będzie po pokryciu zobowiązań Zrzeszenia na cele związane z rozwojem gorzelnictwa rolniczego.

Art. 8. Utworzone na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 1, poz. 1) „Zrzeszenie Producentów Spirytusu" rozwiązuje się, a jego likwidację powierza się Zrzesze-

niu utworzonemu niniejszym dekretem, któremu przekazuje się majątek rozwiązanego „Zrzeszenia Producentów Spirytusu" po pokryciu jego zobowiązań.

Art. 9. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 10. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(Dz. U.R.P. z dn. 16.IV.1947 r. Nr 32, poz. 139).

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Tkaczow

47

DEKRET

z dnia 11 kwietnia 1947 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej ustawy wodnej na cały obszar województwa śląskiego

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79)—Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza co następuje:

Art. 1. Moc obowiązującą ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 62, poz. 574) wraz z późniejszymi zmianami rozciąga się na cały obszar województwa śląskiego.

Art. 2. Upoważnia się Radę Ministrów do wydawania w drodze rozporządzenia przepisów przejściowych i uzgadniających, związanych z rozciągnięciem ustawy wodnej na obszar określony w art. 1.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Komunikacji, Administracji Publicznej, Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z innymi zainteresowanymi ministrami.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(Dz. U.R.P. z dn. 16.IV.1947 r. Nr 32, poz. 142).

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

48

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 marca 1947 r.

o współdziałaniu władz w akcji planowego zagospodarowania przestrzennego kraju.

Na podstawie art. 17 ust. 3 dekretu z dnia 2 kwietnia 1946 r. o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 109) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć rozporządzenie niniejsze używa określenia: „dekret", należy przez nie rozumieć dekret z dnia 2 kwietnia 1946 r. o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 109).

§ 2. 1. Obowiązek uzgadniania przez urzę-

dy planowania przestrzennego planów i wytycznych z władzami i organami publicznymi polega na:

1) uzgadnianiu projektowanych zasad planów przed przystąpieniem do sporządzania planów oraz na uzgadnianiu projektów planów w toku ich opracowania;
2) uzgadnianiu wytycznych w stadium ich projektowania.

2. Urzędy planowania przestrzennego przeprowadzają uzgodnienie z odpowiednimi władzami i organami publicznymi, a mianowicie:

1) Główny Urząd Planowania Przestrzennego — projektowane zasady planu krajowego, projekt planu krajowego i wytyczne określone w art. 45 ust. 2 dekretu —z ministerstwami i innymi władzami centralnymi, zainteresowanymi w załatwianiu zagadnień wchodzących w zakres planu i wytycznych;
2) regionalne dyrekcje planowania przestrzennego — projektowane zasady planu regionalnego oraz projekty planów regionalnych i wytyczne określone w art. 5 ust. 1 dekretu — z zainteresowanymi władzami i organami podległymi bezpośrednio władzom centralnym;
3) miejscowe urzędy planowania przestrzennego—projektowane zasady planu miejscowego oraz projekty planów miejscowych—z zainteresowanymi władzami podległymi pośrednio władzom centralnym.

3. Przepis ust. 2 pkt. 1 stosuje się odpowiednio w przypadkach sporządzania przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego planu regionalnego lub planu miejscowego na podstawie art. 15 ust. 1 pkt. 1 dekretu, zaś przepis ust. 2 pkt 2 — w przypadkach sporządzania przez regionalną dyrekcję planowania przestrzennego planu miejscowego na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 2 dekretu.

§ 3. 1. Przystępując do uzgodnienia, urzędy planowania przestrzennego przesyłają wymienionym w ust. 2 § 2 władzom i organom projektowane zasady planów, projekty planów (szkice, opracowania itp.) i projekty wytycznych do wiadomości i wypowiedzenia się w terminie wyznaczonym przez urzędy planowania. Termin ten nie może być krótszy:

1) niż 3 miesiące co do projektów sporządzanych przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego;
2) niż jeden miesiąc co do projektów sporządzanych przez regionalne dyrekcje planowania przestrzennego i
3) niż dwa tygodnie co do projektów sporządzanych przez miejscowe urzędy planowania przestrzennego.

2. Jeżeli zainteresowane władze i organa publiczne zgłoszą przeciwko otrzymanym projektom zastrzeżenia, nie dające się usunąć w drodze bezpośredniego porozumienia, rozstrzygają:

1) co do projektów, sporządzanych przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego — Rada Ministrów na wniosek Ministra Odbudowy, zgłoszony po zasięgnięciu opinii Głównej Rady Planowania;
2) co do projektów, sporządzanych przez regionalną dyrekcję planowania przestrzennego — Minister Odbudowy w porozumieniu z właściwą władzą naczelną;
3) co do projektów, sporządzanych przez miejscowe urzędy planowania przestrzennego — regionalne dyrekcje planowania przestrzennego w porozumieniu z właściwymi władzami, podległymi bezpośrednio władzom naczelnym.

§ 4. 1. Władze i organa publiczne, obowiązane w myśl art. 43 dekretu do uzgadniania swoich zamierzeń w sprawach, wchodzących w zakres planów zagospodarowania przestrzennego, z urzędami planowania przestrzennego powinny przed przystąpieniem do realizacji zamierzeń podawać je do wiadomości i wypowiedzenia się tym urzędom, a mianowicie:

1) ministerstwa i inne władze centralne — Głównemu Urzędowi Planowania Przestrzennego;
2) władze i organa publiczne, podległe bezpośrednio władzom naczelnym — regionalnym dyrekcjom planowania przestrzennego;
3) władze i organa publiczne podległe pośrednio władzom naczelnym — miejscowym urzędom planowania przestrzennego.

2. Przepis ust. 1 § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Jeżeli urząd planowania przestrzennego zgłosi zastrzeżenia przeciwko zakomunikowanemu mu zamierzeniu władzy lub organu i rozbieżności stanowisk nie dają się usunąć w drodze bezpośredniego porozumienia, rozstrzygają:

1) co do zamierzeń ministerstw bądź innych centralnych władz — Rada Ministrów na wniosek właściwego ministra;
2) co do zamierzeń władz i organów publicznych, podległych bezpośrednio władzom naczelnym — właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Odbudowy;
3) co do zamierzeń władz i organów publicznych, podległych pośrednio władzom naczelnym — władze i organa publiczne, podległe bezpośrednio władzom naczelnym w porozumieniu z regionalnymi dyrekcjami planowania przestrzennego.

§ 6. 1. Współdziałanie Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego z Centralnym Urzędem Planowania polega na:

1) uzgadnianiu z Centralnym Urzędem Planowania projektowanych zasad planu krajowego przed podaniem ich do wiadomości ministrom i innym władzom centralnym oraz stałym porozumiewaniu się w zakresie dalszych prac nad tym planem;
2) uzgadnianiu stanowiska z Centralnym Urzędem Planowania przed wyrażeniem zgody na plan regionalny, stosownie do art. 23 dekretu;
3) stałego porozumiewania się z Centralnym Urzędem Planowania w zakresie ustalania programu działalności Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego.

2. Centralny Urząd Planowania porozumiewa się z Głównym Urzędem Planowania Przestrzennego w sprawie planu i zamierzeń, mających znaczenie dla planowego zagospodarowania przestrzennego.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

(Dz. U.R.P. z dn. 25.IV.1947 r. Nr 34, poz. 152)

49

ROZPORZĄDZENIE

PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 kwietnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Robót Publicznych, z dnia 26 lutego 1926 r. do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych.

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U.R.P. z 1928 r. Nr 46, poz. 454) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 26 lutego 1926 r. w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrem Reform Rolnych do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 203), z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr. 47, poz. 364 i z 1945 r. Nr. 57, poz. 326)—§ 23 otrzymuje brzmienie:

„§ 23. Opłata za egzamin w pełnym zakresie art. 4. lit. a) i b) ustawy o mierniczych przysięgłych wynosi 4.500 zł, za egzamin zaś w zakresie art. 4 lit. b) — 2.500 zł."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Oświaty:
Stanisław Skrzeszewski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

(Dz. U.R.P. z dn. 25.IV.1947 r. Nr 34, poz. 153).

50

ROZPORZĄDZENIE

PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8. kwietnia 1947 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 maja 1946 r. o przemiale zbóż i o opłatach przemiałowych.

Na podstawie art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49) w brzmieniu ustalonym dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 maja 1946 r. o przemiale zbóż i opłatach przemiałowych (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 156) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 211) uchyla się przepisy §§ 1, 2, 3, 4, 7 i 9.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(Dz. U. R. P. z dn. 25.IV.1947 r. Nr 34, poz. 154)

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

51

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI ORAZ PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 26 lutego 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu o ustanowieniu Sądu Pracy w Gdańsku.

Na podstawie art. 4. § 1, art. 5, art. 6 § 1 i art. 32 § 1 prawa o sądach pracy (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 95 poz. 854), zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się w okręgu Sądu Okręgowego w Gdańsku „Sąd pracy w Gdańsku".

§ 2. Okręg Sądu Pracy w Gdańsku obejmuje okręg Sądu Grodzkiego w Gdańsku.

§ 3. Liczbę ławników Sądu Pracy w Gdańsku określa się na 30 z każdej grupy pracodawców i pracowników, razem na 60, liczbę zaś zastępców na 60 z każdej z tych grup, razem na 120.

§ 4. Liczbę ławników Sądu Okręgowego w Gdańsku, powołanych z okręgu Sądu Pracy w Gdańsku, określa się na 24 z każdej grupy pracodawców i pracowników, razem na 48, liczbę zaś zastępców na 48 z każdej z tych grup, razem na 96.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(Dz. U.R.P. z dn. 31.III.1947 r. Nr 31, poz. 135).

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Kazimierz Rusinek

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Aprowizacji i Handlu;
Włodzimierz Lechowicz

52

ZARZĄDZENIE

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 marca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie ustalenia przeciętnych zarobków miesięcznych, stanowiących podstawę ubezpieczenia pracowników rolnych.

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 95, poz. 855, z 1938 r. Nr 3, poz 15, Nr 26, poz. 227, Nr 29, poz. 258, z 1939 r. Nr 71, poz. 476, z 1944 r. Nr 4, poz. 19, Nr 5, poz. 24, Nr 9, poz. 44, z 1945 r. Nr 43, poz. 240, z 1946 r. Nr 4, poz. 28, z 1947 r. Nr 2, poz. 4) zarządza się co następuje:

§ 1.

Za podstawę ustalenia wartości naturaliów, wchodzących w skład zarobków pracowników rolnych przyjmuje się następujące przeciętne ceny:

żyto	1 q	— 1.600 zł
pszenica, groch, gryka (hreczka)	1 „	— 2.400 „
jęczmień	1 „	— 1.600 „
ziemniaki	1 „	— 300 „
węgiel	1 „	— 300 „
mleko	1 l,	— 15 „
całodzienne wyżywienie miesięczne		1.300 „

§ 2.

Wartość innych naturaliów niż wymienione w § 1 oblicza się na podstawie ich równowartości w naturaliach, określonych w § 1 według stosunku, oznaczonego w układzie zbiorowym pracy.

§ 3.

Przeciętny miesięczny zarobek dla poszczególnych kategoryj robotników, zatrudnionych w gospodarstwach rolnych, ustala się jak następuje:

Kategorie		w tym zarobek w naturze	w gotówce
I. Robotnicy i robotnice w wieku do 16 lat włącznie	1.400zł	1.085zł	315zł
II. Robotnicy w wieku od 16 do 18 lat włącznie oraz robotnice w wieku od 16 do 21 lat włącznie	3.100„	2.400„	700„
III. Robotnicy w wieku od 18 do 21 lat włącznie oraz robotnice w wieku ponad 21 lat	4.200 „	3.367 „	833 „
IV. Robotnicy w wieku ponad 21 lat oraz ordynariusze	7.300 „	6.800 „	500 „
V. Rzemieślnicy	7.700 „	7.200 „	500 „

§ 4.

Jeżeli obowiązujące przepisy prawne o ubezpieczeniu społecznym nie zawierają odmiennych postanowień, zarobki ustalone w § 3, stanowią podstawę wymiaru składek i świadczeń we wszystkich rodzajach ubezpieczeń.

§ 5.

Zarobki ustalone w § 3 stosuje się jako podstawę ubezpieczenia od dnia 1 marca 1947 r. wcześniej zaś jedynie za czas, za który należne składki lub świadczenia nie zostały jeszcze wymierzone.

§ 6.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Kazimierz Rusinek

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

(Monitor Polski z dn. 14.IV.1947 r. Nr 49 poz. 325).

INSTRUKCJA

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 31 marca 1947 r.

w sprawie uznawania Zakładów Wylęgowych.

1. Celem objęcia kontrolą masowej produkcji piskląt oraz pokierowania rozprowadzeniem materiału rasowego w postaci piskląt jednodniowych stosuje się uznawanie Zakładów Wylęgowych.

Ze względu na znaczenie w ogólnopaństwowej gospodarce akcji masowego wylęgu (rozmnażanie pogłowia drobiu, rozprowadzenie materiału hodowlanego) wylęgi materiału hodowlanego z uznanych gospodarstw drobiowych mogą prowadzić wyłącznie Zakłady uznane.

2. Uznanie Zakładu Wylęgowego dokonuje Urząd Wojewódzki — Dział Rolnictwa i R. R., na wniosek Komisji w następującym składzie:

a) Inspektor hodowli drobiu Biura Gosp. Wiejskiego Zw. Samopomocy Chłopskiej,
b) Przedstawiciel Wojewódzkiego Związku Hodowców Drobiu,
c) Kierownik jednego z uznanych na terenie województwa Zakładów wylęgowych, zaproszony przez B.G.W. Zw. Samopomocy Chłopskiej.

3. Uznany może być Zakład, który odpowiada wymaganiom zawartym w instrukcji Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 marca 1947 r. dotyczącej zasad organizacji i prowadzenia Zakładów wylęgowych.

4. Zgłoszenia o uzyskanie uznania Zakładu wylęgowego powinno być dokonane za pośrednictwem powiatowego instruktoratu hodowli drobiu przy Powiatowym Zw. Samopomocy Chłopskiej do inspektoratu hodowli drobiu B.G.W. Woj. Związku Samopomocy Chłopskiej w terminie do 1 października każdego roku. Uznanie Zakładu wylęgowego przez Komisję zwołaną na wniosek inspektoratu hodowli drobiu, winno być dokonane na zasadzie przeprowadzonej lustracji, w terminie do 1 stycznia każdego roku.

5. Zakład uznany ma prawo:

a) produkcji piskląt jednodniowych z jaj nabytych lub oddanych do wylęgu za opłatą z hodowli uznanych,
b) korzystania z dostawy energii elektrycznej po cenach zniżonych przewidzianych dla tego typu przedsiębiorstw,
c) korzystania bezpłatnie z porad i opieki fachowej inspektoratu hodowli drobiu B.G.W. Woj. Zw. Samopomocy Chłopskiej oraz instruktoratu hodowli drobiu Powiatowego Związku Samopomocy Chłopskiej,
d) korzystania z akcji pomocy technicznej, zorganizowanej dla potrzeb Zakładów Wylęgowych,
e) korzystania z subwencji Ministerstwa Rolnicwa i Reform Rolnych na akcję wylęgową.
f) używania nazwy „Zakład Wylęgowy uznany przez Ministerstwo Rolnictwa i R. R."

6. Zakład uznany jest obowiązany:

a) stosować się ściśle w organizacji lęgów i sprzedaży piskląt do instrukcji Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, dotyczącej zasad organizacji i prowadzenia Zakładów,
b) poddać się kontroli inspektoratu hodowli drobiu B.G.W. Woj. Związku Samopomocy Chłopskiej oraz instruktoratu hodowli drobiu Powiatowego Zw. Samopomocy Chłopskiej w zakresie techniki prowadzenia lęgów oraz prowadzenia książkowości fachowej i gospodarczej,
c) właściciel lub dzierżawca Zakładu oraz Kierownik Zakładu winni być członkami Związku Hodowców Drobiu.

7. W wypadku zmiany kierownika Zakładu względnie zasadniczych urządzeń technicznych Zakładu (aparaty wylęgowe), urządzenia ogrzewalne, sposób dostawy energii elektrycznej lub pomieszczenia Zakładu — Zakład podlega ponownie uznaniu.

8. Uznanie Zakładu może być cofnięte w każdej chwili w wypadku:

a) gdy Zakład przestanie odpowiadać pod jakimkolwiek względem warunkom, zawartym w instrukcji Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 31 marca 1947 r. dotyczącej zasad organizacji i prowadzenia Zakładów wylęgowych,
b) gdy Zakład nie wypełnia obowiązków, ciążących na uznanych Zakładach wylęgowych.

Cofnięcie uznania dokonuje Urząd Wojewódzki Dział Rolnictwa i R. R. na wniosek Komisji uznawczej po rozpatrzeniu dowodów, które decydują o cofnięciu uznania. Decyzja winna być podana do wiadomości zainteresowane-

mu w terminie do 14 dni od chwili powzięcia decyzji.

Jeżeli cofnięcie uznania miałoby nastąpić w ciągu sezonu wylęgowego a przyczyny tegoż wynikły z winy właściciela, dzierżawcy lub kierownika Zakładu — celem umożliwienia Zakładowi utrzymania nadal uznania inspektorat B.G.W. Woj. Zw. Samopomocy Chłopskiej może zlecić prowadzenie Zakładu kierownikowi komisarycznemu aż do końca bieżącego sezonu wylęgowego lub zarządzi usunięcie innych przyczyn, decydujących o cofnięciu uznania, na koszt właściciela czy dzierżawcy Zakładu.

9. Urząd Wojewódzki Dział Rolnictwa i R. R. ma obowiązek podania do publicznej wiadomości wykazu uznanych Zakładów wylęgowych przez ogłoszenie w prasie fachowej lub codziennej w terminie do dn. 1 lutego każdego roku. Ogłoszenie o cofnięciu uznania winno być przez Urząd Wojewódzki podane do wiadomości w analogiczny sposób.

Dyrektor Departamentu:
inż. Jan Pająk

54

INSTRUKCJA
MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 31 marca 1947 r.

w sprawie zasad organizacji i prowadzenia Zakładów Wylęgowych.

1. Zadania Zakładu Wylęgowego

Zadaniem Zakładu Wylęgowego jest produkowanie piskląt jednodniowych z jaj zakupionych lub oddanych do wylęgu za opłatą. W ogólnej organizacji produkcji drobiowej Zakład wylęgowy jest przedsiębiorstwem pomocniczym, niezbędnym do wcześniejszego i masowego prowadzenia lęgów.

2. Kwalifikacje Kierownika Zakładu Wylęgowego.

a) Kierownik Zakładu Wylęgowego musi posiadać wykształcenie średnie (gimnazjum), ogólne przeszkolenie w zakresie chowu i hodowli drobiu, techniki lęgów sztucznych oraz prowadzenia książkowości Zakładu, stwierdzone egzaminem, złożonym przed komisją powołaną przez Polskie Towarzystwo Zootechniczne. Ponadto obowiązany jest do trzymiesięcznej praktyki zawodowej w Zakładzie Wylęgowym, upoważnionym do prowadzenia szkolenia praktycznego w myśl przepisów Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

b) Kierownik Zakładu winien posiadać kwalifikacje, pozwalające na całkowite zaufania co do sumiennego, uczciwego i umiejętnego wykonywania prac, związanych z wylęgiem zakupionych jaj hodowlanych oraz jaj, powierzonych Zakładowi do wylęgu za opłatą.

3. Warunki gospodarcze Zakładu Wylęgowego.

Zakład Wylęgowy powinien mieć:

a) dobre połączenie komunikacyjne,

b) stałą dostawę energii elektrycznej o odpowiednim napięciu,

c) przy prowadzeniu aparatów naftowych — w okresie sezonu wylęgowego — zapas nafty odpowiedniej do ogrzewania aparatów, wystarczający co najmniej na przeprowadzenie jednego wylęgu w czynnych aparatach.

Jeżeli przy zakładzie wylęgowym prowadzony jest chów drobiu, to gospodarstwo drobiowe winno odpowiadać co najmniej wymaganiom, stawianym gospodarstwom dostarczającym jaj wylęgowych.

4. Pomieszczenie Zakładu Wylęgowego.

a) Lokal Zakładu Wylęgowego powinien składać się co najmniej z 2-ch pomieszczeń: aparatowni i przechowalni jaj. Pożądane jest ,by w lokalu Zakładu znajdował się ponadto pokój do przyjmowania dostawców jaj i odbiorców piskląt oraz pokój dla dyżurnego. W wypadku, jeśli Zakład oprócz aparatów elektrycznych korzysta z aparatów naftowych, koniecznie jest oddzielne pomieszczenie na aparaty naftowe oraz oddzielne pomieszczenie na lampiarnię.

b) Aparatownia winna mieć wystawę północną, dobre oświetlenie, dobre przewietrzenie oraz możliwości utrzymania odpowiedniej wilgotności. Urządzenia ogrzewalne winny umożliwiać utrzymanie temperatury 18° — 25° C. Aparatownia winna mieścić się w lokalu, gwarantującym zabezpieczenie aparatów od wstrząsów. Wysokość aparatowni musi zapewniać wolną przestrzeń ponad aparatem co najmniej 0,5 m odległości od powierzchni aparatu do sufitu pokoju. Rozmiary aparatowni muszą pozwalać na umieszczenie aparatów w odległości co najmniej 0,2 m od ścian, a 0,5 m od okien, drzwi, pieca oraz winny umożliwiać dogodne wykonanie prac związanych z obsługą aparatów,

c) przechowalnia winna mieć: wystawę północną oraz zapewniać możliwość utrzymania temperatury w granicach 8 — 10 stopni C. Przechowalnia winna być często i dokładnie przewietrzana.

d) Ogólne rozplanowanie pomieszczenia Zakładu winno ułatwiać organizację pracy przy przyjmowaniu jaj i obsłudze aparatów z jednoczesnym zabezpieczeniem Zakładu od zbędnej obecności osób, nie należących do personelu Zakładu.

5. Aparaty wylęgowe i urządzenia Zakładu Wylęgowego.

Zakład wylęgowy winien posiadać dobrze działające aparaty wylęgowe o pojemności co najmniej 1.000 jaj kurzych, oraz urządzenia potrzebne do racjonalnego i sprawnego wykonywania prac technicznych, związanych z wylęgiem, a mianowicie co najmniej: stoły, prześwietlacze, półki lub szafy do przechowywania jaj w ilości i rozmiarach dostosowanych do pojemności aparatów, zasłony do zaciemnienia okien w aparatowni, podstawy do szuflad z komory lęgowej, ułatwiające układanie jaj, lampy do oświetlania pomieszczeń.

6. Zasady prowadzenia Zakładu Wylęgowego.

a) Czas nakładania jaj do aparatu ustala się od 1 lutego do 30 kwietnia każdego roku. Ewentualne zmiany terminów mogą być wprowadzone na zarządzenie Biura Gospodarstwa Wiejskiego Zw. Samopomocy Chłopskiej.

b) Zakład ustala i podaje do ogólnej wiadomości stałe dni w tygodniu przyjmowania jaj i wydawania piskląt.

c) Zakład Wylęgowy przeprowadza wylęg przede wszystkim jaj z uznanych hodowli i gospodarstw drobiowych. Wykaz tych gospodarstw, w których Zakład winien zaopatrywać się w jaja do wylęgu podaje corocznie do wiadomości kierownictwa Zakładu Biuro Gosp. Wiejskiego Zw. Samopomocy Chłopskiej w porozumieniu z Woj. Związkiem Hodowców Drobiu. Ponadto Zakład wylęgowy może przyjmować z innych gospodarstw jaja do lęgu za opłatą.

d) Zakład winien mieć urządzenia umożliwiające skrupulatne prowadzenie lęgów grupowych i ewentualnie lęgów indywidualnych.

e) Przy sprzedaży piskląt hodowlanych Zakład wylęgowy stosuje się ściśle do dyspozycji inspektora hodowli drobiu Biura Gosp. Wiejskiego lub upoważnionego przez niego w tym zakresie instruktora hodowli drobiu Powiatowego Związku Samopomocy Chłopskiej co do ilości i pochodzenia materiału dostarczonego poszczególnym odbiorcom.

f) Zakład Wylęgowy prowadzi książki i rachunkowość, ściśle według wydanych w tej sprawie instrukcji Min. Roln. i R. R.

g) Zakład wylęgowy po zakończeniu sezonu wylęgowego winien przekazać do B.G.W. Woj. Zw. Sam. Chłopskiej sprawozdanie w/g ustalonego wzoru.

h) Warunki na jakich przeprowadza się wylęgi, ustala Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

Dyrektor Departamentu:

inż. Jan Pająk

PISMO OKÓLNE

z dnia 6 lutego 1947 r.

(Nr UR/2.I.8/76)

w sprawie wykonania Tez w przedmiocie rozgraniczenia kompenetncji Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministerstwa Leśnictwa.

Nawiązując do zarządzenia z dnia 29.VIII. 1946 r. Nr UR/2.I.8/76, w sprawie obok wymienionej — Ministerstwo przypomina, że wnioski w przedmiocie wyłączenia z parcelacji gruntów, gospodarstw i resztówek na cele wymienione w „Tezach" i wyż. wym. zarządzenia, winny być rozpatrywane i załatwiane w trybie art. 15 dekretu P.K.W.N. z dnia 6.IX.1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej w odniesieniu do terenów ziem starych oraz w trybie art. 7 dekretu z dnia 6.IX.1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i b. W.M. Gdańska.

Szczegółowe wytyczne, podane zostały Urzędom w piśmie okólnym Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23.I.1946 r. w sprawie art. 15 (Dz. U. M.R. i R.R. Nr 4, poz. 59) oraz zarządzeniu Ministrów: Ziem Odzyskanych, Administracji Publicznej, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Odbudowy z dnia 15.IX. 1946 r. w sprawie wydzielania nieruchomości na cele publiczne na terenie Ziem Odzyskanych.

w/z Dyrektor Departamentu:

Inż. Czesław Dąbrowski

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych. Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy i Informacji. Pokój 107. Tel. 887-84 Cena zł. 20

Konto P. K. O. I — 1888 Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Drukarnia Państwowa Nr 1 w Warszawie, Zam. 2185.